

TONI MIRCESCU
INMIGRANTE

Toni Mircescu

Inmigrante

*„In memoria mamei mele plecata prea devreme
dintre noi”*

Cuvânt înainte

Madrid-ul este un oraș al culorilor și al contrastelor însă pentru unii este și va rămâne mereu orașul umbrelor. Mă refer la aceia care nu se văd pe parcursul traseelor turistice, aceia care muncesc 10 sau 12 ore pe zi pentru bani cu care abia își pot asigura existența până a doua zi când o vor lua de la capăt pradă deznădejdi. Din autobuzul pentru turiști pierzi defapt tot ceea ce înseamnă Madrid. Așezat confortabil în scaunul tău nu ai cum să observi foamea, mizeria, disperarea, sutele de drogați și de prostituate, hoții, șarlatanii, rasismul. Ceea ce vezi este doar o mască strălucitoare care acoperă o față mult mai hidoasă. Străzile sunt împânzite de emigranți legali sau ilegali, ecuadorieni, români, marocani, chinezi, dominicani, bolivieni, africani, polonezi. În parcuri găsești droguri. La colțurile străzilor lăturalnice și în gurile de metrou se vând filme piratate, umbrele, ceasuri, curele, orice poate aduce un euro. Strada Montera din centrul orașului e strada prostituatelor. Lavapies e cartierul mizeriei, al dealerilor de droguri, al peștilor, al infracțiunii, iar în Carabanchel, un alt cartier mărginaș prost comunicat cu restul Madrid-ului, ți se poate întâmpla orice noaptea.

Îți voi arăta acest oraș așa cum este el în realitate, voi încerca să demontez mască, după mască, după mască ... până când va rămâne palid adevărul și vei înțelege ce înseamnă să îți dorești un nou început. Tu cât ți-ai permite să sacrifici pentru un vis ?

AȘA ÎNCEPE TOTUL

Aveam 20 de ani când am pus pentru prima dată piciorul pe pământ spaniol, iar acum când aștern aceste rânduri pe hârtie am 24. Ciudat, am plecat din Timișoara la data de 1 Aprilie cu o firmă fantomă care avea să ne treacă granița pe toți cei care ne aflam în acel autobuz, arătând pentru noi acei 500 de euro pe care legea prevedea că trebuie să-i deținem la ieșirea din țară. Este o zi de care nu îmi aduc aminte nici astăzi cu plăcere, am să să spun doar că nu pot uita ochii celor dragi în momentul în care am ieșit pe ușă cu rucsacul greu atarnându-mi pe spate. Eu nu știam încotro mă îndrept, plecam în necunoscut cu 300 de euro de cheltuială în buzunar. Nici măcar nu aveam bine definit motivul plecării mele. Era visul meu și atât, o provocare care mă costase 6 luni de lucru și de economii pe un salariu mic. Nu mă interesera atât de mult să câștig bani, nu era principalul scop, mă interesa doar să ajung acolo. Aveam un bilet de drum dus-întors valabil 6 luni chipurile, care s-a dovedit a fi o țepă din partea firmei fantome de transport. Cu alte cuvinte credeam că pot să cheltui până la ultimul euro, credeam că am siguranța reîntoarcerii acasă însă nu era așa, iar eu nu bănuiam nimic.

Drumul a fost obositor însă deosebit de interesant pentru un puști care nu mai ieșise din țară niciodată și părea că în fața ochilor mei se deschide o altă lume. E adevărat, cei care obișnuiesc să iasă din țară știu că o cu totul altă lume există dincolo de granițele României. Am trecut pe rând prin 4 țări. În Ungaria mi-au atras atenția casele din localitățile mici prin care treceam și îmi păreau atât de asemănătoare cu cele de pe la noi încât aveam

ciudata senzație că nu ieșisem din România. Austria însă m-a captivat prin ordinea și curățenia omniprezente. Gardurile vii care delimitau curțile caselor erau tunse, la fel ca și gazonul, chiar și obiectele din curțile oamenilor erau ordonat aranjate. Italia cu munții cu piscuri învelite în ceață și sate presărate în munți care păreau părăsite m-a făcut să uit pentru o clipă de plecare, de tot amalgamul de sentimente care îmi întunecau rațiunea, de necivilizații din jurul meu și am adormit ghemuit pe scaun cu soarele în ochi. M-am trezit când autocarul trecea de-a lungul Coastei de Azur și nu mi-am putut dezlipi ochii de la geam. Mi-am spus că acolo e Paradisul. Sute de yahturi, valuri albastre, soare, terase, turiști, avioane decolând, palmieri și ceva ce nu mai văzusem, stânci parcă înălțându-se din valuri. E dificil să descrii în cuvinte acea zonă, dar aveam să înțeleg mai târziu că la fel ca și turiștii Madrid-ului, nu admiram decât masca superbă a acelor locuri și îmi scăpa din vedere tot ceea ce se ascundea sub ea. Acele orașe au rămas cu toate acestea undeva în mintea mea, ca niște bucăți de Paradis aruncate pe Pământ, cu străduțele lor înguste, terasele și cafenelele deosebit de cochete, clădirile vechi, palmierii și aerul acela boem. Restul drumului a fost pentru mine plictisitor și am adormit din nou în cele din urmă cu acele emoții pe care le aveam la fiecare punct de frontieră. După alte câteva ore de somn agitat am simțit autocarul oprindu-se și un nod în gât. Ajunseserăm la ultima frontieră, eram cu un picior în Spania. În fața noastră un alt autocar românesc tocmai era întors în Franța. Doi polițiști de frontieră au cerut pașapoartele tuturor celor din autocarul în care mă aflam, au urmat apoi câteva minute de așteptare. Ni s-au restituit pașapoartele și fără nici un fel de justificare i s-a

comunicat șoferului că trebuie să se întoarcă înapoi pentru că nu i se va permite intrarea în Spania. Polițiștii au coborât și au urcat în autocarul rusesc care tocmai parcase lângă autocarul nostru. În acel moment șoferul nostru a călcat pedala de accelerație într-un moment de inspirație pe care niciodată nu l-aș fi așteptat din partea sa. În viteză și cu speranța că nu se vor sinchisi să ne urmărească, ne îndreptam către Madrid, cu opriri în toate marile orașe de pe traseu. Era noapte și nu am văzut nimic pe geam. Nu știu decât că de dimineață autobuzul alerga încă pe șoselele Spaniei și că următoarea oprire va fi Valencia. Ocoliserăm deci foarte mult pentru a lăsa la destinație fiecare om în parte. De cum am văzut relieful deșertic, dealurile de pământ roșu presărate ici și colo de ciulini și tufe, am avut certitudinea că mă aflu în Spania. Eram bucuros că voi ajunge în Madrid pe zi pentru că dacă am fi ajuns noaptea chiar nu aș fi știut ce să fac. Îmi pusesem în gând că în cel mai rău caz voi găsi un bar sau o benzinărie non-stop unde să mă aciuiesc în siguranță până dimineața. Aveam să aflu mai târziu că în Spania toate magazinele se închid după ora 22:00 și străzile rămân pustii în timpul săptămânii. Au mai trecut doar câteva ore și m-am trezit în după-amiaza acelei zile în autogara Mendez Alvaro din Madrid, cu acel rucsac în spate pe care îl urăsc și în ziua de azi și cu privirea aceluia care lăsase tot ceea ce avea urmărind un vis, iar acum se întreba dacă are cu ce să plătească prețul. Trebuia să găsesc un loc în care să petrec noaptea, știam că este cel mai important lucru, de restul aveam să mă ocup ulterior. Am avut noroc, cineva m-a așteptat în autogara, o persoană care nu va fi menționată în această carte și despre care pot spune doar că m-a ajutat să ajung la un motel în acea zi și cu multe alte lucruri ulterior dar

a și zdruncinat humea mea. Am ridicat rucsacul și cu pași mici sub greutatea lui, am coborât la metrou. Limba pe care o auzeam se asemena doar puțin cu cea din telenovelele de pe la noi, oamenii vorbeau repede, abia reușeam să deslușesc un cuvânt sau două din ceea ce spuneau. Mi-am dat seama atunci că toate eforturile mele de a învăța limba spaniolă acasă încercând să fiu atent la dicție în telenovele sau citind din ghidurile de conversație fuseseră zadarnice. Era dificil să cumpăr un tichet de metrou, mi se părea ciudat să spun vreun cuvânt în spaniolă, așteptam cu nerăbdare să ies de sub pământ și să văd lumea de afară, să văd unde ajunseseam, în mine se amestecau prea multe stări, mă simțeam cu adevărat inconfortabil. În metrou aveam impresia că toată lumea mă privește, eram doar un alt emigrant ilegal în plus. Totul reprezenta ceva nou, metroul, limba pe care o auzeam, îmbrăcămintea celor din jurul meu, atât de simplă și neglijată.

Am ieșit din subteran într-o piață micuță care mi-a plăcut mult de prima dată. Era răcoare dar îmi aduc aminte de razele soarelui gâdilându-mi fața. Ulterior aveam să evit acel loc întrucât aflasem că acela era cartierul homosexualilor și lesbienele. Nu am avut vreo temere ci doar o reticență preconcepută, o dovadă a mentalității îngrădite de bariere psihologice cu care am fost crescut în România. M-au fascinat de prima dată străzile înghesuite, pavate cu dale de piatră, coloritul de oameni din jurul meu, acel ritm alert în care se petrecea totul. Oriunde m-aș fi uitat ceva se întâmpla. Un negru vinde CD-uri piratate cu ochii în patru ca nu cumva să apară poliția și să-i confiște marfa, într-o pescărie un vânzător curăță de solzi un pește imens, tineri întinși pe jos pe dalele de

piatră se îmbrățișau și se sărutau, totul părea permis, ca și cum aș fi ajuns într-o altă lume cu alte idei, alte sisteme de valori, altfel construită. Așa și era.

Mă uitam după plăcuțe pe care să scrie “Hostel”, erau peste tot. Am întrebat de prețuri și erau prea piperate pentru buzunarul meu, am fost nevoit deci să-l aleg pe cel mai ieftin. Erau 8 paturi într-o cameră, paturi suprapuse și strâmte, nimic altceva decât un apartament renovat și improvizat astfel încât să servească scopului de motel pentru turiștii cu posibilități mai modeste. Am decis să înoptez la motelul acela pentru suma de 14 euro pe noapte. La urma urmei, o altă ofertă mai bună nu aveam. Era însă devreme și îmi rămăsese timp până la lăsarea serii. Planul era să mă plimb și să mă odihnesc în această primă zi în Madrid, iar a doua zi aveam de gând să găsesc o cameră de închiriat. Un lucru foarte interesant pe care l-am văzut în Madrid a fost că toți stâlpii de electricitate din oraș, inclusiv fațadele clădirilor serveau drept avizier. Erau anunțuri peste tot. Anunțuri ale prostituatelor cu numerele de telefon, solicitări de locuri de muncă, oferte de servicii, închirieri de camere. Întregul oraș era îmbrăcat în hârtie, ca și cum ar fi fost o convenție generală ca anunțurile să se lipească pe stâlpi și pe clădiri. La acea trecere de oameni nici nu mă miră, era imposibil ca cineva să nu observe într-o zi anunțul tău. Muncitorii de la curățenie lucrau neîncetat. În urma lor alte anunțuri erau lipite. Ritmul marelui oraș era de neoprit.

M-am întins pe patul care îmi fusese dat în primire și am început să scotocesc în rucsac după pogăcelele pe care le aveam la mine de acasă. Mâncarea nu avea să fie o problemă câteva zile,

aveam la mine suficientă. Nu reușeam să adorm, nici să realizez cu toată ființa mea că mă aflu undeva la 3500 de km de Timișoara. Am ieșit să inspectez locul în care mă aflam. O bucătărie, o baie, o cameră de zi cu televizor, nimic mai mult. În jurul meu turiști, dintre care unii au încercat să intre în vorbă, dar nu am reușit să vorbesc decât cu cei care știau engleză. Spre norocul meu cel de la recepție era unul dintre ei și dacă aveam nevoie de ceva nu era o problemă să întreb unde găsesc. După câteva ore mă cunoșteam cu câțiva dintre colegii de cameră și cum erau turiști vorbitori de engleză mai schimbăm câteva cuvinte din când în când. La lăsarea serii ne-am adunat cu toții în bucătărie unde am început să povestim, să fumăm și să bem vin ieftin de 1 euro litrul. A fost o seară plăcută și m-am retras la culcare târziu pentru că în ciuda oboselii tot nu aveam somn așa că m-am întins în pat și am adormit forțat.

A doua zi de dimineață m-am trezit surprins că nu mă aflu în patul meu din Timișoara, a fost cu adevărat ciudat ca și cum o parte din mine rămăsese acolo acasă și cealaltă, acel eu din Madrid, se rătăcise și nu mai găsea drumul înapoi. Mi-a luat câteva minute să mă dezmeticesc și să-mi amintesc de plecare, de drum, de seara trecută și de faptul că nu aveam timp de pierdut, trebuia să găsesc ceva de închiriat. În regim de motel mi-ar mai fi ajuns banii cel mult două săptămâni. Am ieșit din motel ușurat de povara rucsacului meu chinezesc care începuse deja să dea semne că se destramă și am intrat la metrou. Am luat una din zecile de hărți de metrou gratuite și așa cum fusesem sfătuit am plecat spre Plaza de Castilla, zonă a Madrid-ului renumită a fi foarte frecventată de români. De la început am avut o reticență în a fi

sociabil cu propriul meu popor. Știam că e greu să întâlnesc în acele condiții oameni de calitate, știam ce am văzut în jurul meu în autocar și instinctul îmi spunea să fiu suspicios la orice fel de gest binevoitor și gratuit. Când am ieșit din gură de metrou în Plaza de Castilla primul lucru pe care l-am văzut au fost turnurile înclinate denumite “Poarta spre Europa”, o construcție impresionantă și una dintre cele mai înalte din Madrid. Știam că în acea zonă se află singură biserică românească ortodoxă din Madrid și că Duminica românii patroni de firme veneau să își caute muncitori, însă a nu avea acte, așa numitele “papeles” aproape că îți anula orice speranță de a găsi de lucru. A-ți găsi de lucru fără acte este mai mult o chestiune de noroc și de conjunctură. Trebuie să te recomande cineva, altfel nu prezinți încredere, ești un nimeni pentru că mai sunt o sumedenie de oameni în situația ta care doresc să ocupe postul tău. Orice ți s-ar spune, nu poți face decât să te porți după bunul plac al patronului tău și deși știam aceste lucruri nu aveam de gând să irosesc posibilitatea de a încerca să-mi găsesc ceva de lucru, orice. Încolțise în mintea mea ideea de a câștiga și ceva bani odată ajuns aici, de a încerca să rămân, de a mă întoarce în țară cu o cât de mică realizare însă nu cu mâna goală.

Am cules de pe stâlpi câteva anunțuri de chirie și am telefonat. Telefon aveam din România, iar cartelă îmi luasem în Madrid. Inițial am sunat la anunțurile date de români însă toți cereau “fianță”, adică plata pe încă o lună în avans. Nu îmi puteam permite să am blocați la un străin niște bani cu care mai puteam închiria încă o lună un acoperiș deasupra capului. Am renunțat după câteva ore în care am dat telefoane și m-am învățit pe străzi

curios să cunosc cât mai mult din ceea ce avea de arătat orașul. Am fost nevoit să mă întorc la hostel și să închiriez încă o noapte. A doua zi de dimineața am lăsat bagajele și am plecat din nou cu metroul într-o zonă periferică a madridului numită Usera. Acest cartier era împânzit de “locutorii”, mici localuri cu cabine telefonice de unde se putea vorbi în străinătate la tarife mici și se puteau efectua transferuri de bani on line. În aceste locutorii de asemenea se obișnuiește să se lase tot felul de anunțuri pe panourile de pe pereți care nu lipsesc în niciunul dintre aceste localuri. Am intrat din locutoriu în locutoriu, de această dată acordând o importanță mai mare anunțurilor date de sud-americieni. Aceștia niciodată nu au cerut acea “fianță” unui chiriaș, nu m-ar mira ca acest obicei să-l fi adus în Spania tot noi, românii. Am telefonat până seara la diferite persoane. Pentru că vorbeam prost și reușeam să mă fac înțeles cu dificultate mi-a fost de câteva ori închis telefonul, alteori am fost chemat să vin să vorbesc cu proprietarul la adrese din cartier pe care mi-a fost imposibil să le găsesc și în cele din urmă am reușit să vorbesc despre chirie cu o ultimă persoană care îmi dăduse întâlnire la ora 22 în apartament. Am plecat spre metrou pentru că trebuia să-mi iau rucsacul cu lucrurile mele de la hostel. Când m-am întors în Usera era deja târziu, într-un sfert de oră puteam să sun la ușa proprietarului așa că m-am așezat pe treptele unui bloc și am așteptat îngrijorat să treacă timpul.

ESTHER ȘI VICTOR

Am sunat la ușă și mi-a deschis ușa o femeie care m-a privit surprinsă. Am reușit să-i spun că vorbise cu mine mai devreme la telefon și că dacă ea nu mă

va primi în chirie urmă să-mi petrec noaptea pe afară, i-am spus că nu va avea probleme de nici un fel cu mine și am scos banii, 100 de euro, bani pentru care negociasem la telefon închirierea pe o lună a unui pat pe salon. Ușa mi s-a deschis și am fost invitat înăuntru. Femeia avea cam 35 de ani și era creolă, scundă, plinuță la fel ca majoritatea sud-americanelor, dar cu trăsături frumoase și un păr creț, ondulat, vopsit blond. M-a condus în camera de zi unde mi-a arătat lipit de perete un pat mic, o saltea pe un suport de metal cu arcuri. Acela urma să fie patul meu însă nu mă puteam considera chiriaș până când nu avea să vină soțul ei de la lucru. El avea să dea verdictul final în ceea ce mă privea. Am început să cercetez cu privirea locul în care mă aflam. Apartamentul era sărăcăcios și friguros. Tencuiala cădea constant de pe pereți. Bucătăria era mică, mobila era veche. Pe ușa de la bucatărie era un afiș cu zilele săptămânii și fiecărei zile îi corespundea un nume, probabil al altui chiriaș. Așa am înțeles că în apartament mai locuiesc cel puțin 7 persoane. Câteva bătăi în ușă mi-au întrerupt firul gândurilor și m-am trezit în fața ochilor cu un bărbat pe la vreo 37 de ani, de statură medie, cu un corp foarte bine clădit și niște picioare scurte, în totală asimetrie cu restul corpului. Buzele groase și nasul turtit îl făceau să arate cel puțin ciudat. Tenul său era mult mai închis decât al femeii iar părul îl avea lins, negru și des. Avea acel gen de păr pe care ori îl tunzi ori îl lași să crească așa cum vrea pentru că nu-l vei putea pieptăna niciodată.

S-a așezat la masă și a cerut mâncare. Femeia i-a adus o supă albicioasă care mirosea urât și avea înăuntru oase și ceva ce semăna cu grăsimea de porc în cea mai scârboasă stare a ei. Nu erau defapt

nimic altceva decât urechi de porc însă asta urma să aflu mult mai târziu. După ce a înfulecat cu poftă câteva înghițituri, a schimbat câteva cuvinte cu femeia sa și mi-a spus că se numește Victor și că pot să rămân liniștit ca și chiriaș. A terminat tot ce avea în farfurie și s-a întins pe celălalt pat de pe salon și a dat drumul a televizor. Femeia i s-a alăturat în brațe. Urmăreau un serial de comedie al televiziunii locale, râdeau cu poftă iar eu nu înțelegeam nimic. Uneori Victor se întorcea spre mine și pierdea minute bune încercând cu răbdare să îmi explice fazele mai hazoase. Așa au trecut mai multe zile și ajunsesem să cunosc și ceilalți chiriași, iar despre femeie aflasem de la Victor că se numea Esther. Apartamentul avea trei camere plus salonul (camera de zi). În două dintre camere locuiau două familii de bolivieni, iar în cea de-a treia, lângă al cărei zid se află patul meu, stăteau Victor și femeia sa.

În fiecare seară cineva era însărcinat cu curățenia. Și eu promisem o zi în care trebuia să curăț tot apartamentul. Cu toate că era sărăcăcios, era deosebit de curat, femeia nu stătea nici o clipă, ștergea praful, deretica prin bucătărie, punea rufele la uscat, era o gospodină desăvârșită. Nu am văzut-o niciodată certându-se cu Victor. Râdeau mereu, acel apartament sărăcăcios părea micul lor paradis, erau mereu îmbrățișați și de nedespărțit. Din a doua zi în apartament am început să întreb de lucru. Primul pe care l-am întrebat a fost Victor. El mi-a spus că este dificil să îmi găsesc ceva de lucru fără să am acte dar că își va întreba șeful. Mă măsura cu privirea și știa cred că nu aveam cum să rezist un timp îndelungat muncind în construcții. Eram conștient și singur de acest lucru. Mă bucurasem că cel puțin cu Victor și cu Esther mă

înțelegeam bine.

Priveam deseori masa de sticlă din sufragerie. Erau nelipsite de pe ea două statuete din porțelan reprezentând un băiat și o fată care păreau a se fi certat. Esther insista ca atunci când le curățăm să o facem cu grijă că nu cumva să le spargem. Victor mi-a spus într-o seară că acele statuete le-a cumpărat demult când s-a certat cu Esther și i le-a dăruit ca dovadă a dragostei lui. Pe statueta care închipuia un băiețel era scris numele lui Victor ,iar pe cea care întruchipa o fetiță numele lui Esther. Uneori mă gândeam la primele mele zile în acel apartament. Mă mai gândesc și acum, după 4 ani. A fost rău. Cu adevărat rău. Dar cu siguranță era loc de și mai rău. Era atât de frig încât dimineța ieșeam din casă ca să mă încălzesc la razele soarelui de Aprilie. Seara scriam sute de anunțuri pentru angajare, “chico serio busco trabajo” (băiat serios caut de lucru). Le lipeam dimineța pe stâlpi, în locutorii, pe fațadele clădirilor și tremuram de emoție când vedeam că cineva rupsesse din anunț un număr de telefon, dar niciodată nu mă suna nimeni. Cu această ocazie începusem să cunosc bine cartierul. Coborâm în Plaza Legazpi, unde priveam cele două statui impresionante, doi luptători călare pe doi cai pegas cu aripile larg deschise. Palmierii creșteau spontan în fața blocurilor și eram încântat de ceea ce vedeam dar starea de tristețe nu mă părăsea. Nu aveam de lucru. 1 euro devenise o sumă importantă, o pâine și o pastă de brânză topită, mâncarea pe o zi. Poate uneori mai cumpăram iaurturi de fructe din cele mai ieftine sau chips-uri deși supermarket-urile afișau sute de produse ademenitoare. Când dădeam telefoane ca să întreb de angajare mă durea fiecare monedă pierdută inutil pentru că neavând acte

eram refuzat mereu. Serile le petreceam vorbind cu Victor care mă ajuta să învăț să vorbesc corect. Era deja sezonul corridelor, luna aprilie se apropia de sfârșit și Mai avea să aducă schimbări radicale pentru toți. În timp ce el îmi vorbea despre corride și tauri eu mă gândeam că voi plăti chiria pe lună care vine cu ultimii bani.

Îngrijorat am sunat la firma de transport ca să mă interesez în cazul unei eventuale întoarceri acasă, dar am aflat că mai am de plătit 80 de euro în cazul în care doresc să mai beneficiaz de serviciile lor. Aveam de ales acum între a rămâne în Madrid cu riscul de a ajunge în stradă sau a mă întoarce în acele zile în Timișoara. La urma urmei bunicii care mă crescuseră mă așteptau acasă, mă temeam că li se poate întâmpla ceva în absența mea, iar pe de altă parte, misterul celui oraș cu un parfum ciudat și vicios mă făcea să îmi doresc să îl descopăr.

ÎN APARTAMENTUL DIN USERA

Deși îmi repugnă ideea ar trebui să scriu și despre bolivienii din apartament, măcar câteva rânduri. Prima familie era o familie de mizerabili. Un tip ciuturiu, cu părul creț și brunet și verișoarele sale care de la început mi-au făcut o proastă impresie. Se spălau rar și asta nu pentru a face economie de apă ci pentru că nu le stătea în obicei. Aveau totuși grijă să scuipe peste tot în baie când atunci când intrau la duș și mintea mea refuză să imagineze toată suita de lucruri pe care le-ar mai fi putut face acolo. Devenisem cât se poate de distant cu această familie pentru care ideea de civilizație ar fi însemnat o tortură îngrozitoare.

Trebuie să lămuresc cititorul și să spun că într-un astfel de apartament nu se poate face baie prea des pentru că toți ceilalți vor ridica glasurile considerând că vor plăti apa pe care tu o consumi. Nu se pot spăla hainele prea des. Ai nevoie de detergent, șampon, săpun, toate ale tale pentru că oamenii sunt în general zgârciți cu fiecare bun al lor.

Ceilalți bolivieni erau diferiți. Băiatul avea 25 de ani iar femeia era cu cel puțin zece ani mai în vârstă. Abhram și Mabel. El lucra într-un supermarket cunoscut ca locul preferat pentru cumpărături al celor bogați, cu puncte de vânzare în toată Spania, El Corte Ingles, reprezentat de George Clooney în reclame. Unul dintre puținele magazine din care hoțul prins este predat poliției și pregătit pentru repatriere. Abhram era designer pentru o gamă largă de produse care se vindeau în El Corte Ingles ceea ce mă făcuse să cred că se ridică la un alt nivel decât compatrioții săi. Mabel lucra ca internă, adică menajeră într-o vilă la o familie spaniolă și era liberă doar la sfârșit de săptămână. I se asigura casă, masă și un salariu lunar. Era o femeie cu suflet bun, am observat din prima clipă și mereu mă servea cu o porție din ceea ce gătea, iar eu din situația în care mă aflam nu puteam refuza. Cred că aceste gesturi au atras asupra mea antipatia lui Abhram.

Îmi aduc aminte cu claritate o Duminică. Sâmbăta și Duminica sunt cele mai proaste zile posibile pentru a cumpăra mâncare și asta pentru că toate alimentarele sunt închise și singurii care mai au mâncare de vânzare sunt chinezii. Aceștia însă vând totul la preț dublu sau chiar triplu în micile lor magazine alimentare. Sunt deosebiți de zgârciți și se

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

